

има да заржча пѣщо.

Това като чу момата, кывиѣ тутакъ си съ гла-
вѣ и слугата си излѣзе. Желаяхъ же и азъ отъ
сърдце да си излѣзахъ; но рѣшихъ да останѣ и
то поради крутото докарваніе на г. Бевлана къмъ
мене.

— Наистинѣ, пришуниѣ той, чудны работы
виждамъ азъ тозъ вечеръ.

На това азъ ся присторихъ че го не чухъ,
а г-жа Маргарита му каза пѣщо изниско, но малко
като троснѣто. А Бевланъ отговори; — Както о-
бычате, госпоже, жалъ ми е само че нѣмамъ
право да ся намѣсѣмъ въ това кѣето става.

Но азъ тутакъ си станѣхъ и като дойдохъ
по-близу при него, — Господине Бевлане, рекохъ,
скѣрбъ-та ви е съвсѣмъ излишна, защото ако
сѣмъ примыслилъ че не трѣбаше да послушамъ за-
повѣдитъ на г-жъ Маргаритѣ, то съ нетѣрпѣніе
очаквамъ вашитѣ.

Добрѣ, господине, добрѣ; толкозъ по-добрѣ,
приложи, като помаха благообразно съ рѣкѣ, за
да умири господжытѣ.

А азъ гы поздравихъ и си излѣзохъ.

Като си дойдохъ въ стѣлнѣтъ си, вечеряхъ
самъ, като ми шеташе по обычаю добрыйтъ
Аленъ, който, както ся виждаше, узналъ бѣ всичко
що бѣ станѣло, защото мя гледаше непрѣстанно
съ жаловито око, и често въздышаше и мълчеше
противъ обычайтъ си, и, само като го попытахъ,